

for en Tid, da er den Mand faktisk og praktisk talt ruineret, og intet vil kunne erstatte ham, hvad han har lidt, for jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være Meningen, at han kunde henvende sig til Offentligheden med Krav om Erstatning.

Saa sagde den ærede socialdemokratiske Ordfører om Sagførerraadet, at det var en privilegeret Fagforening. Ja, hvis det skal være et Privilegium, at alle vi Sagførere ved Lov er tvungne Medlemmer af et Sagførersamfund, at vi er tvungne Bidragydere og undergivet en meget vidtstrakt disciplinær Myndighed, saa skænker jeg gerne den ærede Ordfører dette Privilegium. Hvordan Sagførerne saa paa Forslaget om Oprettelse af Sagførerraadet, da vi fik Retsplejeloven, ved jeg ikke, men jeg tror at turde sige, at nu efter Sagførerraadets 6-aarige Virksomhed er der meget stærk Modstand mod det, og jeg nærer absolut den Tro, at hvis det Spørgsmaal blev stillet til Urafstemning mellem samtlige Sagførere, om de vilde bibeholde Sagførerraadet eller have det ophævet, vilde der være Flertal for at faa det ophævet. Vi vil ikke unddrage os noget som helst Ansvar, vi vil blot have den samme Ret, som alle andre Borgere har, til at høre ind under Landets almindelige Domstole. Sagførerraadet vil rent administrativt kunne faa adskillige Omraader at virke paa og virke til Gavn, faa mange gode og store Opgaver at løse, blot skal det ikke være udstyret med den disciplinære Myndighed, det har i Øjeblikket, og som man oven i Købet ifølge Lovforslaget agter at udvide.

Som Sagførerraadet nu virker — den ærede socialdemokratiske Ordfører var inde paa det og havde ogsaa sine Tvivl om, at det virkede godt —, er det en ren Parodi paa det, det var tilsigtet at skulle være. Det er vilkaarligt, det er langsommeligt, det er kostbart som Institution, det virker ikke betryggende i sin Fremgangsmaade. Jeg kan blot nævne to Eksempler, der er kendt af Offentligheden. I det ene Tilfælde henvendte den, der var besveget, sig direkte til Domstolene og fik den Sagfører, der havde besveget hende, idømt Straf i Løbet af en Maanedes Tid eller saa. I det andet Tilfælde tog Sagførerraadet sig af Sagen og forhalede den i $\frac{3}{4}$ Aar, i hvilken Tid det søgte at holde Haanden over Sagføreren, der i hele det nævnte Tidsrum stadig sad med sin Bestalling. Saa gik det alligevel saaledes, at Sagen maatte for Domstolene, og da den kom for Domstolene, fik Sagføreren i Løbet af kort Tid sin Straffedom. Hvad Langsommeligheden angaar, kan jeg f. Eks.

sige, at adskillige disciplinære Sager har faaet Lov til at vente paa deres Afgørelse hele og halve Aar.

Hvad Kostbarhed angaar, tror jeg nok, Sagførerraadet søger sin Lige. Vi er smaa 1 400 tvungne bidragydende Medlemmer, og der indkasseres aarlig 100 Kr. fra hver. Det udgør samlet ca. 137 000 Kr. Af disse 137 000 Kr. gaar ca. 80 000 alene til Administration; noget, som hedder Kontor, koster 47 000 Kr., og 34 000 gaar til at give Kolleger, der har disse Æreshverv, Diæter og Rejsegodtgørelse. Det gaar saa vidt, at oven i Købet Bestyrelsens Medlemmer i Understøttelsesudvalget har Diæter — alt sammen taget af Medlemmernes tvungne Bidrag. Jeg tror nok, jeg tør sige, at det er en Institution, der søger sin Lige i Retning af Kostbarhed. Oprindelig var det Bestemmelsen, at $\frac{2}{3}$ af Indtægten skulde gaa til Understøttelse af gamle Sagførere og Sagførerenker og $\frac{1}{3}$ til Administration. Ifølge nogle Forandringer i Vedtægten blev det saa lavet saadan, at Sagførerraadet selv kunde bestemme, hvor meget der skulde gaa til Administration, og for Øjeblikket er Forholdet lige omvendt: $\frac{1}{3}$ til Understøttelse og $\frac{2}{3}$ til Administration.

Jeg tror nok, man maa sige, at det er et sørgeligt Privilegium, vi Sagførere har gennem denne Fagforening. Derfor vil jeg meget stærkt anbefale, at man, inden man gaar til at udvide Sagførerraadets Kompetence, undersøger meget nøje og grundigt, om Sagførerraadet bør have denne Kompetenceudvidelse, ja, om det overhovedet bør have den Disciplinærmyndighed, det i Øjeblikket sidder inde med. Jeg tror at turde sige som ganske givet, at Størsteparten af Landets Sagførere er imod at være underkastet deres Kollegers mange Gange vilkaarlige Afgørelser og foretrækker at komme ind under de almindelige Domstole som andre Borgere. Jeg vil altid hævde, at den Lovbestemmelse, der ikke har Flertal for sig, er en daarlig Lovbestemmelse.

Knud Hansen: Naar jeg har taget Ordet ved dette Lovforslags Behandling, er det kun for at omtale et Par enkelte Spørgsmaal vedrørende Retsplejen. Det første gælder Retsplejelovens § 11 og Ministerens Forsøg paa at aabne større Adgang til Landsretten ved at lade Domsforhandlingen foregaa udenfor Rettens Sæde. Det er utvivlsomt en Reform, der vil blive hilst med Glæde Landet over. Det glædede mig for øvrigt at høre, at den tidligere Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Rytter, støttede den højtærede Minister i disse Be-